

“मीठे बच्चे- तारनहार आउनुभएको छ तिम्रो नाउलाई पार लगाउन, तिमी बाबासँग सच्चा भएर बस्यौ भने नाउ हल्लिन्छ तर डुब्न सक्दैन ।”

प्रश्न:- बाबाको याद बच्चाहरूलाई यथार्थ नरहनुको मुख्य कारण के हो ?

उत्तर:- साकारमा आउँदा-आउँदा म आत्मा निराकार हुँ र हाम्रो बाबा पनि निराकार हुनुहुन्छ यो पनि भुल्यौं । साकारमा भएको हुनाले साकारको याद सजिलै आउँछ । देही-अभिमानी बनेर आफूलाई बिन्दु सम्भरेर बाबालाई याद गर्नु, यसैमा मेहनत छ ।

ओम् शान्ति । शिव भगवानुवाच । यिनको नाम त शिव होइन नि । यिनको नाम हो ब्रह्मा र यिनीद्वारा कुरा गर्नुहुन्छ, शिव भगवानुवाच । यो त धेरै पटक सम्झाइएको छ- कुनै मनुष्य वा देवता वा सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई भगवान् भनिदैन । जसको कुनै आकार वा साकार चित्र छ उनलाई भगवान् भन्न सकिदैन । भगवान् भनिन्छ नै बेहदका बाबालाई । भगवान् को हुनुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । नेति-नेति भन्छन् अर्थात् हामी जान्दैनौ । तिमीहरूमा पनि धेरै कम छन् जसले यथार्थ रूपले जान्दछन् । आत्माले भन्दछ- हे भगवान् । अब आत्मा त हो बिन्दु । त्यसैले बाबा पनि बिन्दु नै हुनुहुन्छ । अहिले बाबा बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ । बाबाको पासमा ३०-३५ वर्षका पनि बच्चाहरू छन्, उनीहरूले हामी आत्मा कसरी बिन्दु हौं, यो पनि सम्झ्दैनन् ! कसैले त राम्ररी सम्झन्छन्, बाबालाई याद गर्छन् । बेहदका बाबा हुनुहुन्छ सच्चा हीरा । हीरालाई धेरै राम्रो ढिब्वामा राखिन्छ । कसैको पासमा राम्रा हीरा छन् र कसैलाई देखाउनु छ भने सुन-चाँदीको ढिब्वामा राखेर देखाउँछन् । हीरालाई जौहरीले जान्दछन्, अरू कसैले जान्न सक्दैनन् । भुटो हीरा देखाए पनि कसैलाई थाहा हुँदैन । यसरी धेरै ठगिन्छन् । अहिले सच्चा बाबा आउनुभएको छ तर भुटो पनि यस्ता-यस्ता छन् जो मनुष्यलाई केही पनि थाहा हुँदैन । गायन पनि छ- सच की नाव हिले-डुले पर डूबे नहीं । भुटोको नाउ हल्लिदैन, यसलाई कति हल्लाउने कोसिस गर्छन् । जो यहाँ यस नाउमा बसेका छन्, उनीहरूले पनि हल्लाउने कोसिस गर्छन् । विश्वासघातीको पनि नाम छ । अब तिमी जान्दछौ- तारनहार बाबा आउनुभएको छ । बागवान पनि हुनुहुन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यो हो काँडाको जंगल । सबै पतित छन् नि । कति भुटो छ । सच्चा बाबालाई कोही कमले मात्र जान्दछन् । यहाँ बाबालाई कतिले पूरा जान्दैनन्, पूरा पहिचान छैन, किनकि गुप्त हुनुहुन्छ । भगवान्लाई याद त सबैले गर्छन्, यिनले पनि जान्दछन्, उहाँ निराकार हुनुहुन्छ । परमधाममा रहनुहुन्छ । हामी पनि निराकार आत्मा हौं- यो पनि जान्दैनन् । साकारमा बस्दा-बस्दा त्यो भुलेका छन् । साकारमा रहँदा-रहँदा साकार नै याद आउँछ । तिमी बच्चाहरू अब देही-अभिमानी बन्दछौ । भगवान्लाई भनिन्छ- परमपिता परमात्मा । यो बुझ्न त बिल्कुल सहज छ । परमपिता अर्थात् परभन्दा पर रहनेवाला परम आत्मा । तिमीहरूलाई भनिन्छ आत्मा । तिमीलाई परम भनिदैन । तिमी त पुनर्जन्म लिन्छौ नि । यो कुरा कसैले पनि जान्दैनन् । भगवान्लाई पनि सर्वव्यापी भन्छन् । भक्त भगवान्लाई खोज्दछन्, पहाडमा, तीर्थमा, नदीमा पनि जान्छन् । सम्झन्छन्, नदी पतित-पावनी हो, त्यसमा स्नान गरेर हामी पावन बन्नेछौ । भक्तिमार्गमा यो कसैलाई पनि थाहा हुँदैन, हामीलाई के चाहिन्छ ! केवल भन्छन् मुक्ति चाहियो, मोक्ष चाहियो किनकि यहाँ दुःखी हुनाले दिक्क छन् । सत्ययुगमा कसैले पनि मोक्ष वा मुक्ति कहाँ माग्छन् र ! त्यहाँ भगवान्लाई कसैले बोलाउँदैनन्, यहाँ दुःखी हुनाले नै बोलाउँछन् । भक्तिबाट कसैको दुःख हर्न सक्दैनन् । यदि कसैले सारा दिन राम-राम जपेर बसे पनि दुःख हर्न सक्दैनन् । यो हो नै रावण राज्य । दुःख त यस्तो छ जो गलामा बाँधिएको छ । गायन पनि छ- दुःख में सिमरण सब करें, सुख में करे न कोई । यसको अर्थ अवश्य सुख थियो, अहिले दुःख छ । सुख थियो सत्ययुगमा, दुःख छ अहिले कलियुगमा, त्यसैले यसलाई काँडाको जंगल भनिन्छ । पहिलो नम्बर हो देह-अभिमानको काँडा । फेरि हो कामको काँडा ।

अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमी यी आँखाबाट जुन कुरा देख्छौ त्यो सबै विनाश हुन्छ । अब तिमीले जानु छ शान्तिधाम । आफ्नो घर र राजधानीलाई याद गर । घरको यादको साथ-साथै बाबाको याद पनि आवश्यक छ किनकि घर कुनै पतित-पावन होइन । तिमी पतित-पावन बाबालाई भन्छौ । त्यसैले बाबालाई नै याद गर्नुपर्छ । उहाँ भन्नुहुन्छ- एक मलाई (मामेकम्) याद गर । मलाई नै बोलाउँछौ नि- बाबा, आएर पावन बनाउनु होस् । ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ भने अवश्य आएर मुखद्वारा सम्झाउनुपर्छ । प्रेरणा गर्नु हुन्न । एकातिर शिवजयन्ती पनि मनाउँछन्,

अर्कोतर्फ फेरि भन्छन् नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ । नाम-रूपबाट बेग्लै चीज त कुनै हुँदैन । फेरि भन्छन् ढुङ्गा-पत्थर सबैमा छन् । अनेक मत छन् नि । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— तिमीलाई ५ विकाररूपी रावणले तुच्छ बुद्धि बनाएको छ, त्यसैले देवताहरूको अगाडि गएर नमस्ते गर्छन् । कुनै त नास्तिक हुन्छन्, कसैलाई पनि मान्दैनन् । यहाँ बाबाको पासमा आउँछन् नै ब्राह्मण, जसलाई ५ हजार वर्ष पहिला पनि सम्भाइएको थियो । लेखिएको पनि छ परमपिता परमात्मा ब्रह्माद्वारा स्थापना गर्नुहुन्छ त्यसैले ब्रह्माका सन्तान भए । प्रजापिता ब्रह्मा त प्रख्यात छन् । अवश्य ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू पनि हुनुपर्छ । अहिले तिमी शूद्र धर्मबाट निस्केर ब्राह्मण धर्ममा आएका छौ । वास्तवमा हिन्दू कहलाउनेहरूले आफ्नो वास्तविक धर्मलाई जान्दैनन् । त्यसैले कहिले कसैलाई मान्दछन्, कहिले कसैलाई मान्दछन् । धेरैको पासमा गइरहन्छन् । क्रिश्चियनहरू कहिल्यै अरू कसैको पासमा जाँदैनन् । अहिले तिमीले सिद्ध गरेर बताउँछौ । भगवान् बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । एक दिन समाचार-पत्रमा छापिनेछ । भगवान् भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नाले नै तिमी पतितबाट पावन बनेछौ । जब विनाश समीप हुन्छ तब समाचार-पत्रद्वारा पनि यो आवाज कानमा पर्नेछ । समाचार-पत्रमा त कहीं न कहींबाट समाचार आउँछ नि । अझै पनि छान्न सक्छौ भगवानुवाच— परमपिता परमात्मा शिव भन्नुहुन्छ— म हुँ पतित-पावन, मलाई याद गर्नु भने तिमी पावन बनेछौ । यस पतित दुनियाँको विनाश सामुने खडा छ । विनाश अवश्य हुनु छ, यो पनि सबैलाई निश्चय हुनेछ । रिहर्सल पनि भइरहन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— जबसम्म राजधानीको स्थापना पूरा हुँदैन तबसम्म विनाश हुँदैन, भूकम्प आदि पनि हुनु छ । एकातिर बमहरू पट्किने छन्, अर्कोतर्फ प्राकृतिक प्रकोप हुनेछ । अन्न आदि मिल्ने छैन, जहाज आउँदैनन्, अकाल पर्नेछ, भोकै मरेर खतम हुनेछन् । भोक हड्ताल जो गर्छन् तिनीहरू फेरि पनि केही न केही जल वा मह आदि लिँदै रहन्छन् । वजन कम हुन्छ । यहाँ त बस्दा-बस्दा अचानक भूकम्प हुनेछ, मर्नेछन् । विनाश त अवश्य हुनु छ । साधु-सन्त आदिले यस्तो भन्दैनन्— विनाश हुँदछ त्यसैले राम-रामभन । मनुष्यले त भगवानुलाई नै जान्दैनन् । भगवान् त स्वयं नै आफूलाई जान्नुहुन्छ, अरू कसैले जान्दैनन् । उहाँको समय छ आउने । जसले फेरि यस वृद्ध तनमा आएर सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— अब फर्केर जानु छ । यसमा त खुशी हुनुपर्छ । हामी शान्तिधाम जान्छौ । मनुष्य शान्ति नै चाहन्छन् तर शान्ति कसले दिन्छ ? भन्दछन् नि— शान्ति देवा... अब देवका देव त एकै उँचभन्दा उँच बाबा हुनुहुन्छ । उहाँले भन्नुहुन्छ— म नै तिमीहरू सबैलाई पावन बनाएर लिएर जान्छु । एक जनालाई पनि छोड्दिनँ । ड्रामा अनुसार सबै जानु नै छ । गायन पनि छ— लामखुट्टे सदृश्य सबै आत्माहरू जानेछन् । यो पनि जान्दछन्— सत्ययुगमा धेरै कम मनुष्य हुन्छन् । अहिले कलियुग अन्तमा कति धेरै मनुष्य छन् फेरि थोरै मनुष्य कसरी हुन्छन् ? अहिले हो संगम । तिमी सत्ययुगमा जानको लागि पुरुषार्थ गर्दछौ । जान्दछौ— यो सबै विनाश हुनेछ । लामखुट्टे जसरी आत्माहरू जानेछन् । सारा बथान जानेछ । सत्ययुगमा धेरै कम रहन्छन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै पनि देहधारीलाई याद नगर, देखेर पनि हामी देख्दैनौ । हामी आत्मा हौं, हामी आफ्नो घरमा जान्छौ । खुशीले पुरानो शरीर छोड्नु छ । आफ्नो शान्तिधामलाई याद गर्दै रह्यौ भने अन्त मति सो गति हुन्छ । एक बाबालाई याद गर्नु, यसमा नै मेहनत छ । मेहनत विना उँच पद कहाँ मिल्छ र ! बाबा आउनु हुन्छ नै तिमीलाई नरबाट नारायण बनाउनको लागि । अब यस पुरानो दुनियाँमा कुनै चैन छैन । चैन हुन्छ नै शान्तिधाम र सुखधाममा । यहाँ त घर-घरमा अशान्ति छ, मारपिट छ । बाबा भन्नुहुन्छ— अब यस छी-छी दुनियाँलाई भुल । मीठा-प्यारा बच्चाहरू, म तिम्रो लागि स्वर्गको स्थापना गर्न आएको छु, यस नर्कमा तिमी पतित बनेका छौ । अब स्वर्गमा जानु छ । अब बाबा र स्वर्गलाई याद गर तब अन्त मति सो गति हुनेछ । विवाह आदिमा जाऊ तर याद बाबालाई गर । ज्ञान सारा बुद्धिमा रहनुपर्छ । बस्न त घरमा बस, बच्चा आदिको सम्हाल गर तर बुद्धिमा याद राख— बाबाको आज्ञा छ मलाई याद गर । घर छोड्नु पर्दैन । नत्र भने बच्चाहरूको सम्हाल कसले गर्छ ? भक्तहरू घरमा रहन्छन्, गृहस्थ व्यवहारमा रहन्छन् फेरि पनि भक्त भनिन्छ किनकि भक्ति गर्छन्, घर-बार सम्हाल्छन् । विकारमा जान्छन् तर पनि गुरुहरू उनीहरूलाई भन्छन् कृष्णलाई याद गर्नु भने कृष्ण जस्तो बच्चा हुनेछ । यी कुराहरूमा अब तिमी बच्चाहरू जानु छैन किनकि तिमीलाई अब सत्ययुगमा जाने कुरा सुनाइन्छ जसको स्थापना भइरहेको छ । वैकुण्ठको स्थापना कुनै कृष्णले गर्दैनन्, कृष्ण त मालिक बन्छन् । बाबासँग वर्सा लिएका हुन् । संगमको समयमा नै गीताको भगवान् आउनुहुन्छ । कृष्णलाई भगवान् भनिँदैन । उनी त पढ्नेवाला हुन् । गीता सुनाउनु भयो बाबाले र बच्चाहरूले सुने ।

भक्तिमार्गमा फेरि बाबाको सट्टा बच्चाको नाम राखिदिए । बाबालाई भूले त्यसैले गीता पनि खण्डन भयो । त्यो खण्डन भएको गीता पढ्नाले के मिल्छ ? बाबा त राजयोग सिकाएर जानुभयो । यसबाट कृष्ण सत्ययुगका मालिक बने । भक्तिमार्गमा सत्य-नारायणको कथा सुनेर कोही स्वर्गको मालिक बनेको छ र ? न कुनै यस ख्यालमा सुन्छन्, त्यसबाट केही पनि फाइदा हुँदैन । साधु-सन्त आदिले आ-आफ्नो मन्त्र दिन्छन्, फोटो दिन्छन् । यहाँ यस्तो कुनै कुरा छैन । अरू सत्सङ्गमा गए भने भन्छन् फलानो स्वामीको कथा हो । कुन कथा ? वेदान्तको कथा, गीताको कथा, भागवतको कथा । अब तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- हामीलाई पढाउने कुनै देहधारी हुनुहुन्न, न कुनै शास्त्र आदि केही पढ्नु भएको छ । शिवबाबाले कुनै शास्त्र पढ्नु भएको छ र ! पढ्छन् मनुष्यले । शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मैले गीता आदि केही पनि पढेको छैन । यो रथ जसमा बसेको छु, यिनले पढेका छन्, मैले पढेको छैन । मभित्र त सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान छ । यी सधैं गीता पढ्थे । सुनाले जस्तै कण्ठ गर्थे, जब बाबाले प्रवेश गर्नुभयो अनि तुरुन्त गीता छोडिदिए किनकि बुद्धिमा आयो यो त शिवबाबाले सुनाउनु हुन्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिन्छु । त्यसैले अब पुरानो दुनियाँसँग ममत्व मेटाइ देऊ । केवल म एकलाई याद गर । यो मेहनत गर्नुपर्छ । सच्चा आशिकलाई घरी-घरी माशूकको नै याद आइरहन्छ । त्यसैले अब बाबाको याद पनि यस्तो पक्का रहनुपर्छ । पारलौकिक बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मलाई याद गर अनि स्वर्गको वर्सालाई याद गर । यसमा अरू कुनै पनि आवाज गर्नुपर्ने, भाँफ आदि बजाउनुपर्ने कुनै आवश्यक छैन । गीत पनि कुनै राम्रा-राम्रा आउँछन्, त्यसैले बजाइन्छ, जसको अर्थ पनि तिमीलाई सम्झाइन्छ । गीत बनाउनेले स्वयं केही पनि जान्दैन । मीरा भक्तिनी थिइन, तिमी त अहिले ज्ञानी छौ । बच्चाहरूबाट कुनै काम ठीक भएन भने बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी त भक्त जस्तै छौ । उनले फेरि सम्झन्छन् बाबाले हामीलाई यस्तो किन भन्नु भयो ? बाबा सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, अब बाबालाई याद गर, पैगम्बर बन, मेसेन्जर(सन्देशदूत) बन, सबैलाई सन्देश देऊ- बाबा र वर्सालाई याद गर्नु भने जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुन्छ । अब फर्केर घर जाने समय भएको छ । भगवान् एउटै निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको आफ्नो देह छैन । बाबाले नै बसेर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ । मनमनाभवको मन्त्र दिनुहुन्छ । साधु-संन्यासी आदिले यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्- अब विनाश हुनु छ, बाबालाई याद गर । बाबाले नै ब्राह्मण बच्चाहरूलाई याद गराउनु हुन्छ । यादबाट स्वास्थ्य, पढाइबाट सम्पत्ति मिल्छ । तिमीले कालमाथि विजय प्राप्त गर्छौ । वहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन । देवताहरूले कालमाथि विजय पाएका हुन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) यस्तो कुनै कर्म गर्नु छैन जसले गर्दा बाबाद्वारा भक्तको टाइटल मिलोस् । पैगम्बर बनेर सबैलाई बाबा र वर्साको याद गर्ने सन्देश दिनु छ ।
- २) यस पुरानो दुनियाँमा कुनै चैन छैन । यो छी-छी दुनियाँ हो, यसलाई भुल्नु छ । घरको यादको साथ-साथै पावन बन्नको लागि बाबालाई अवश्य याद गर्नु छ ।

वरदान:- डबल सेवाद्वारा अलौकिक शक्तिको साक्षात्कार गराउने विश्व सेवाधारी भव

जसरी बाबाको स्वरूप नै हो विश्व सेवक, यस्तै तिमी पनि बाबा समान विश्व सेवाधारी हो । शरीरद्वारा स्थूल सेवा गरेर पनि मनसाबाट विश्व परिवर्तनको सेवामा तत्पर बन । एकै समयमा तन र मनबाट संयुक्त सेवा होस् । जसले मनसा र कर्मणा दुवै साथ-साथ सेवा गर्छन्, तिनीहरूबाट देखेलाई अनुभव वा साक्षात्कार हुन्छ- यो कुनै अलौकिक शक्ति हो । त्यसैले यस अभ्यासलाई निरन्तर र स्वाभाविक बनाऊ । मनसा सेवाको लागि विशेष एकाग्रताको अभ्यास बढाऊ ।

स्लोगन:- सबैप्रति गुणग्राहक बन तर अनुसरण ब्रह्मा बाबालाई गर ।